

До уваги виборців!

Ще раз нагадуємо: згідно нових умов кожен виборець, який 4 березня буде перебувати у відрядженні, подорожі, чи з якихось інших причин не зможе взяти участі в голосуванні за своїх кандидатів у депутати, може проголосувати наперед, тобто, уже сьогодні 16 лютого 1990 року. Вас чекають на ваших виборчих дільницях.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДИНАЙТЕСЯ!

Знання — інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 7 (378)

П'ятниця, 16 лютого 1990 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

КАНДИДАТ У ДЕПУТАТИ ЛЕНІНСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ПО ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 55 ТКАЧЕНКО ІВАН СЕМЕНОВИЧ

І. С. Ткаченко народився 20 червня 1939 року в сім'ї мариупольського робітника. Після закінчення середньої школи став студентом Бердянського педінституту. Сім'я була небагата, то ж на канікули весь час «відпочивав» у заводських цехах. Навчання в інституті теж поєднував з роботою лаборанта на кафедрах вищої математики, педагогіки, психології.

По закінченню інституту викладав фізику і математику в школах Донецької області. З 65 року — науковий співробітник Інституту гірничої механіки й технічної кібернетики, тут вступив до аспірантури, закінчив й захистив кандидатську дисертацію, став старшим викладачем, доцентом.

1976 року І. С. Ткаченко переводиться на кафедру вищої математики

ВПІ. Був заступником декана РТФ, а в 78 році його обрали завкафедрою економіки і управління виробництвом Вінницького філіалу ІПК Держагропрому УРСР, де він працював 4 роки, а по тому знову вернувся на кафедру ВМ ВПІ. На цій кафедрі Іван Семенович завершив докторську дисертацію «Імітаційне моделювання функціонування матеріальних потоків у виробничо-економічних системах», на початку минулого року захистив її в інституті кібернетики АН ім. В. М. Глушкова, ставши доктором економічних наук.

Колеги відзначають його виняткову працьовитість, високе наукове сумління, вміння довести до логічного кінця будь-яку розпочату справу. Зараз він працює заступником завідую-

чого наймолодшої в інституті кафедри прикладної математики і обчислювальних систем.

Іван Семенович активний у громадському житті — свого часу був головою об'єднаного профбюро економічного факультету Донецького університету, постійний лектор Вінницького університету марксизму-ленінізму, товариства «Знання».

Передвиборна платформа кандидата в депутати базується на принципах демократизації суспільства загалом і освіти зокрема, розвитку виховної роботи за місцем проживання, економічної самостійності підприємств, освіченості суспільства, культури народу, самовідповідальності кожного перед суспільством.

КАНДИДАТ У ДЕПУТАТИ ЛЕНІНСЬКОЇ РАЙОННОЇ РАДИ ПО ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 50 РОДІНКОВ ВАЛЕРІЙ ІВАНОВИЧ

Родінков Валерій Іванович, українець, народився в 1946 році в с. Рахни-Лісові, Вінницької області в сім'ї службовців. В 1964 році закінчив Рахнівську середню школу і поступив до Одеського політехнічного інституту, який закінчив в 1969 році.

У Вінницькому політехнічному працює з 1970 року. Пройшов шлях від інженера кафедри теоретичних основ електротехніки до доцента тієї ж кафедри. Кандидат технічних наук. Одружений. Дружина Лариса Костянтинівна працює в СКБ «Вінницяхарчопроматоматика» провідним інженером. В сім'ї дві доньки-школярки.

Активно займається громадською роботою. Профгосп. кафедр. Член профбюро факультету.

Колектив енергетичного факультету висунув Родінкова Валерія Івановича кандидатом у депутати Ленінської районної Ради по виборчому округу № 50.

Найголовнішими рисами депутата вважає порядність, високу внутрішню культуру, принципи, вміння розбиратись в поточному моменті і робити раціональні висновки, відстоювати свою точку зору. Кандидату в народні депутати властиві наполегли-

вість та вміння вести діалог з будь-якими верствами населення.

Вихід з кризового стану бачить в багатоукладності економіки, безумовній передачі влади Радам, в переході до парламентського демократизму на чолі з президентом, який повинен обиратись прямим таємним голосуванням всіх громадян країни.

В. І. Родінков вважає депутата районної Ради першою представницькою ланкою влади, головне завдання і покликання якого — найтіснішим чином займатись всім комплексом проблем, зв'язаних з покращенням життя та побуту населення району.

КАНДИДАТ У ДЕПУТАТИ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ ПО ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 49 ІВАНОВА ОЛЬГА ВІКТОРІВНА

Іванова Ольга Вікторівна народилась 14 грудня 1959 року в с. Лаврентія Магаданської області в сім'ї службовців. Після закінчення в 1987 році Вінницької середньої школи № 25 поступила до Вінницького політехнічного інституту на машинобудівний факультет.

Ольга ще дуже молода. Але молодість завжди була, є і буде найбільш революційною частиною будь-якого суспільства. Саме тому у молоді завжди переважає прагнення до всього нового, прогресивного. Вона володіє бурхливою енергією, загостреним почуттям справедливості, більш прихи-

льна до нового політичного та економічного мислення.

Ольга чесна, порядна людина, яка сумлінно ставиться до навчання і комсомольської роботи. Користується авторитетом серед студентів і викладачів, завжди вислухає, порадить, ніколи не відмовить в допомозі відстаючим.

Колективом академічної групи Ольгу обрано секретарем комсомольської організації групи. За активну громадську позицію студенти факультету обрали її членом комітету комсомолу. Виконання цих обов'язків Ольга поєднує з роботою в обкомі ЛКСМ України.

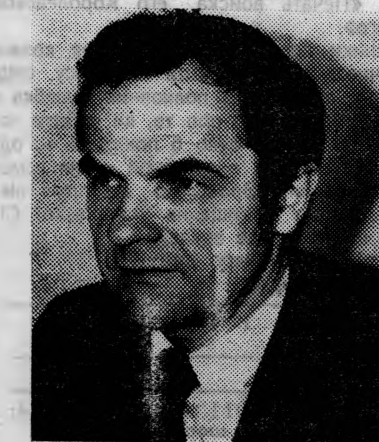
А головне — вона має велике бажання займатись роботою у Раді, вирішувати важливі питання, які стосуються її виборчого округу і усього міста.

В декого може виникнути запитання: «А чи зможе Ольга відстоювати свої принципи, чи вистачить для цього вміння та енергії?».

Ось її відповідь: «За свою точку зору я буду боротись і зроблю все можливе, щоб поліпшити умови життя вінничан. Енергії в мене вистачить. А вміння прийде з часом...».

Якщо ви проголосуете за Ольгу Іванову, то не помилитеся. Це якраз та людина, яка гідно представлятиме ваші інтереси.

КАНДИДАТ У ДЕПУТАТИ РАЙОННОЇ РАДИ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ ПО ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 54 СТАРОВОЙТОВ МИХАЙЛО АНТОНОВИЧ

Старовойтов Михайло Антонович народився 18 січня 1938 року у селищі Антропово Усвятського району, Псковської області, в родині селянина. Росіянин, безпартійний. В 1955 році закінчив Усвятську середню школу і вступив до Лисичанського гірничого технікуму, який успішно закінчив в 1958 році.

З 1958 року по 1963 рік працював на шахті «Белореченська» тресту

Ленінвугілля Ворошиловградської області гірничим майстром дільниці шахтної вентиляції, а також майстром дільниці видобутку вугілля.

1963 року вступив до Київського політехнічного інституту на факультет радіоелектроніки, успішно закінчив навчання в 1968 році і був призначений на роботу у Вінницький філіал КПІ, де до 1980 року працював викладачем. В 1980 році перей-

шов у науково-дослідний сектор Вінницького політехнічного інституту на посаду старшого наукового співробітника, де і працює зараз.

Користується повагою в колективі за принципи, критичне ставлення до недоліків, безкорисливість. Характер — доброзичливий, легко сходиться з людьми, наполегливий в досягненні мети. Морально стійкий, добрий сім'янин.

ПРО ТИХ, ЩО НЕ ВЕРНУЛИСЬ

ДО РІЧНИЦІ ВИВЕДЕННЯ НАШИХ ВІЙСЬК З АФГАНІСТАНУ

Вчора минула перша річниця з того часу, як останній радянський солдат переступив кордон багатораджального Афганістану і вернувся додому. Телехроніка показувала танк на броні якого, закутаний у брезент, лежав наш солдат, убитий снайпером на сніжному перевалі Саланг — остання жертва цієї непопулярної, непотрібної війни, яка забрала 15 тисяч молодих життів і 35 тисяч зробила каліками.

Страшні рани, страшні втрати. Але, мабуть, життя на землі тому й продовжується, що рани загоюються, а болі поступово пригасають. Все це природно. Не має права загаснути тільки наша пам'ять.

Якою б ганебною не була афганська війна, сини наші йшли туди за наказом Батьківщини, виконували солдатський обов'язок, не ховалися від куль і осколків. Не

винні вони і в тому, що загинули попервах приносили батькам уночі, щоб менше народу бачило, а хоронили наказували без пошестей, по крадьки, не як героїв, а як самогубців. Це — тех чорні рядки в списку тих звинувачень, що пред'являються нині командармам бюрократичної системи.

Втім, останнім часом ми так звикли все валити на систему, що забуваємо про те, що ми теж частина цієї системи. Бюрократ не обов'язково сидить десь на верхньому щаблі драбини, далеко від нас, він і поряд з нами, він і в кожному з нас. Особливо добре це видно на прикладі рідного інституту.

Виявляється, що кілька студентів ВПІ теж не вернулися з афганської війни.

Хто вони? Хто про це знає? Де той стенд, на якому їхні портрети, на

якому опис їхніх бойових доріг?

Певна річ, з цими питаннями ми одразу пішли у відділ Рафаїла Алієвича Асадова, який веде облік тих, що служили в армії. Обліком загинув афганців не займаємось, — сказав Рафаїл Алієвич. — Це не наш обов'язок.

— А чим же ви займаєтесь?

— Патрістичним вихованням!

Навіть списку загинув не було в товариша Асадова — не предмет патрістичного виховання!

А що ж предмет? Що каже партійна і офіцерська совість? Що говорить батьківське серце? Як бути з пам'яттю живих перед мертвими?

Вдалося, звичайно, і без товариша Асадова з'ясувати, що в Афганістані загинули Сергій Громов, Павло Коваль,

Башир Євлоєв. Фотографії Сергія і Павла — на спеціальному стенді машинобудівного факультету поряд з тими, що були учасниками Великої Вітчизняної; на такому ж стенді і портрет Башира Євлоєва на кафедрі фізвиховання. Афганці, згідно рішення нашого уряду, прирівнюються в усьому до тих, що воювали з фашизмом. І це, безперечно, добре відомо Рафаїлу Алієвичу.

То чому ж тоді за рік від закінчення цієї війни поряд з учасниками Великої Вітчизняної на найвиднішому в інституті місці не з'явилися стенди і з афганцями? Хто про це повинен був подбати?

Якщо це не службовий обов'язок відділу Р. А. Асадова, то, може, за це візьметься комітет ЛКСМ? Може тисячам комсомольців нашого інституту, які ніяк не знайдуть до чого докласти свої молоді, нерозтраче-

ні сили, вдасться виготовити хоча б цей стенд? Соромно про це говорити й запитувати! Соромно перед пам'яттю тих трьох, що не вернулися. А може, їх і не троє, а більше, але нам невідомо? Якщо обліком ніхто не хотів і не намагався займатись, то нас може не обминути ще й така ганьба.

А на закінчення пропонуємо короткі довідки про студентів, які загинули в Афганістані.

Сергій Громов. Народився 21 вересня 1957 року. В 74-му закінчив Вінницьку середню школу номер 30. З сімдесять сьомого по сімдесят дев'ятий — студент машинобудівного факультету. В Афганістані — з лютого 1980-го. Убитий того ж року 1 червня.

15 травня 1988 року указом Президента ДРА нагороджений посмертно медаллю «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу».

Павло Коваль. Народився в селі Тихоновичі Чернігівської області 3 листопада 1964 року. Після закінчення школи у 83 році вступив на пер-

ший курс машинобудівного факультету. Призваний до армії в червні 84-го. По закінченню учбового підрозділу став молодшим сержантом і був посланий до Афганістану. 19 квітня 1986 року загинув при виконанні бойового завдання. Нагороджений посмертно орденом Червоної Зірки.

Башир Євлоєв. Народився 25 лютого 1966 року в м. Назрань Чечено-Інгушської АРСР. Там закінчив школу, був класним комсоргом, заступником секретаря шкільної комсомольської організації.

З 1982-го — студент інженерно-будівельного факультету. Кандидат в майстри спорту з дзю-до. В травні 84-го призваний до армії. В березні 85-го поранений в афганських горах. Був у відпустці. Сфотографувався. Ця фотографія тепер і висить на кафедрі фізвиховання. В кінці жовтня того ж року Башир загинув.

Нагороджений орденом Червоної Зірки і Бойового Червоного Прапора.

В 1988 році кафедра політичної економії нашого інституту першою серед вузів міста розпочала читання курсу за новою програмою. Був ряд незручностей і, особливо, тих, що пов'язані з забезпеченням літературними джерелами. Це стосувалося й інститутської бібліотеки, читальних залів, кафедр. Мало не єдиним джерелом знань могли стати лекції і конспекти, але їх, на жаль, у більшості студентів не було.

Справа в тому, що за наказом голови Держкомосвіти їм дозволили вільне відвідування лекцій і вони скористалися цим правом сповна. Неабияк позначилося й те, що політична економія поставлена в розкладі першою парою на суботу — лекції читалися в напівпорожніх аудиторіях (мова про радіотехнічний факультет).

З мого погляду, про вільне відвідування лекцій говорити ще рано: по-перше, наш студент не забезпечений літературними джерелами; по-друге: він не підготовлений до цього з точки зору свідомості.

Вільне відвідування лекцій для нашого студента закінчується тим, що він не сидить за партою в аудиторії, але ви його в цей час не побачите і за підручником в читальному залі бібліотеки чи кімнаті гуртожитку.

А де ж? В ліжку, кіно, магазині, де завжди — тільки не за навчанням. Чи можуть бути знання за такого способу «самопідготовки»?

І запитувати не треба. Четвертий курс радіотехнічного факультету екзамени з політекономії нинішньої сесії здав на 30 процентів з трійками і на 5 процентів з двійками. Трійка — це, власне, та ж сама двійка. От-

же, 35 відсотків поганих оцінок. Минулого року ці показники були незрівняно кращими.

Гадаю, що причина тут не тільки в одному вільному відвідуванні. Вплинув, безперечно, і факт заміни екзаменаційних білетів співбесідою по програмі курсу. Таке (на мій погляд, не найкраще) рішення прийняла кафедра до початку семестру і інформувала про це студентів.

Отані діла. А виробництво, тим часом, вже

спеціаліста, який добре знає методи управління, господарунок, самофінансування, податкову систему, одне слово, всі економічні категорії, зуміє керувати ними в практичній роботі, вчитиме робітників.

Насправді ж виходить по-іншому. Спеціаліста з вищою освітою вчать робітників, авторитет інженерського диплома падає, над ним дуже часто насміхаються: мовляв, за що платять чоловікові гроші?

Дійсно, платня має бути заробленою. Це основний постулат соціалізму. Але за його виконання треба братися ще в стінах інституту — не вільне відвідування, не марна трата часу, а напружена, повсякденна праця. Так і тільки так!

Е. РУМЕЛІДІ,
доцент кафедри політичної економії.

Про прийом в докторантуру на 1990 рік

Вінницький політехнічний інститут оголошує прийом в докторантуру з таких наукових напрямків: обчислювальні машини, комплекси, системи і мережі; застосування обчислювальної техніки, математичних методів і математичного моделювання в наукових дослідженнях.

В докторантуру приймаються кандидати наук віком до 40 років, які мають наукові досягнення в обраній галузі. Строк підготовки в докторантурі 3 роки. Особи, які поступають в докторантуру, подають на ім'я ректора: заяву, особистий лист по обліку кадрів і автобіографію; розгорнутий план докторської дисертації; список опублікованих праць, винаходів і звітів з науково-дослідницьких робіт; характеристику - рекомендацію з місця роботи.

ВІДДІЛ АСПІРАНТУРИ.

З ІСТОРІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИМВОЛІКИ

Останнім часом все активніше йдуть дискусії з приводу традицій у національній символіці. Аналіз свідчить, що частина людей, які беруть в них участь, не обізнана з проблемою, не знає її історичних коренів, змісту, характеру і політичної ваги. Є люди, які спекулюють на цьому незнанні, вдаються до перекозів історичних фактів, займаються їх підтасуванням, щоб заявити про неправомірність державної символіки УРСР. Вони хочуть підняти жовто-блакитне знамено і тризуб. За цим прагненням стоять певні політичні цілі, що не відповідають інтересам трудящих.

В основу нашої консультації покладено матеріали Комісії Верховної Ради СРСР з питань патрістичного та інтернаціонального виховання і міжнародних відносин, яка розглядала питання про національну символіку, а також публікації з преси.

Національна символіка має давню і складну історію. Окремі її компоненти сягають часів Давньоруської держави, а то й докласового періоду. Інші проявилися в більш пізній період і пов'язані з існуванням козацтва та його військово-політичної організації — Запорізької Січі, а з середини XVII століття — з формування органів української феодальної державності. Їх виникнення та розвиток — процес далеко не однозначний, як це інколи трактується в пресі, на засіданнях різних неформальних організацій.

З'являлися одні елементи, втрачалися інші. В цілому вони лише відбивали стан суспільства на тому чи іншому етапі його еволюції, політичну ситуацію на Україні.

Цілий ряд символів виникли ще в додержавний період, а пізніше — в часи Київської Русі. До них, зокрема, належить і так званий тризуб. Цей термін вперше вжитий М. Карамзіном. Зображення тризуба зустрічається на клеймах цегли, монетах київських князів. Думки вчених щодо смислу тризуба істотно розійшлися. Одні вбачали в ньому графічне зображення світильника, інші — рибальське знаряддя, треті — частину скіпетра. Сьогодні серед дослідників досить поширена думка про те, що тризуб — це символічне зображення польоту сокола, який був давнім тотемом Рюриковичів і, власне, засвідчував їх княжу владу. Не можна говорити, що тризуб — це духовний витвір лише давньоруської княжої влади, бо його зображення міститься і на візантійських, грецьких монетах. Зустрічається воно в Скандинавії і Причорномор'ї. Одне слово, мова йде не лише про певне запозичення геральдичних традицій з боку київських князів, але й, очевидно, про закономірні тенденції в процесі їх утворення.

Коли давня Русь припиняє своє існування і на суспільно-політичну арену виходить Росія, Україна та Білорусія, тризуб зникає з вжитку в державних установах. Не знайшов він поширення в інших сферах політичного життя та побуту вже українського народу. Замість тризуба запроваджуються емблеми та герби держав, у складі яких протягом багатьох століть перебували українські землі. Лише в таких великих містах, як Київ, Львів, частково — Чернівці зберігалися давні традиції зображення гербів зі своїм первісним смисловим навантаженням.

Символом Києва, наприклад, був архангел Михайл, гербом Львова стало зображення Лева.

Новий етап у розвитку української етнічної символіки тісно пов'язаний з козацтвом — Запорізькою Січчю. Вперше герб (печатка) українських козаків з'явився в 1676 році. Виявлено значну кількість відбитків печаток на документах, датованих різним часом, на яких по різному зображено козака з рушницею. Спершу користувалися цими печатками кошові отамани Запорізької Січі, а після визвольної війни українського народу, тобто, коли виникла українська феодальна державність, ними завіряли найважливіші гетьманські документи — універсали, листи тощо. Написи на печатках були різні: «Печат Малой Росии войска, его Царского Пресвятого Величества Запорожского», «Печат славного войска Запорожского низового», «Печат войска его Королевской Милости Запорожского».

Про те, що сучасники сприймали зображення козака з рушницею, як етнічного герба України того часу, свідчать факти. Наприклад, лубенський полковник Кулябка в одному з рапортів, розмірковуючи про те, як робити сотенні прапори, пише, що варто було б покласти «с одної сторони герб національний, а с другої — по усмотрению полковой канцелярии». Зрозуміло, що після ліквідації Інституту гетьманства і знищення Запорізької Січі цей символ також втратив своє значення.

Ідеологічний відділ обкому партії.
(Далі буде).

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.